

BÀI HỌC 12

TRUYỀN GIÁO TRONG CÁC ĐÔ THỊ THỜI KỲ CUỐI CÙNG

CÂU GỐC: “Hãy tìm sự bình an cho thành mà ta đã khiến các người bị đầy đến làm phu tù, hãy vì nó cầu nguyện Đức Giê-hô-va; vì sự bình an các người nhờ sự bình an của nó” (Giê-rê-mi 29:7).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Công vụ 18:1–28; Xuất Ê-díp-tô Ký 2:23–25; Ma-thi-ơ 13:3–9, 18–23; Giảng 15:12, 13; II Phi-e-rơ 3:9.*

SỨ ĐIỆP BA THIÊN SỨ kêu gọi rằng Phúc Âm phải được giảng ra cho mọi nước, mọi dân tộc, mọi ngôn ngữ, toàn thể dân cư trên đất (Khải huyền 14:6). Bởi vì thành phố lớn là nơi đông dân cư nhất, chúng ta phải truyền giảng tại các đô thị.

Thế giới thời xưa, người ta sống tản lạc và làm đồng áng. Năm 2007, Liên Hiệp Quốc đã tuyên bố rằng, lần đầu tiên trong lịch sử nhân loại, số người cư ngụ nơi thành thị nhiều hơn số người cư ngụ nơi thôn dã. Ngày nay, mục tiêu truyền giáo của giáo hội Cơ Đốc Phục Lâm chú trọng rất nhiều về nơi thị thành.

Tại nhiều quốc gia, các chương trình tiếp cận và giao tiếp của hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm thường xảy ra nơi vùng quê chứ không phải tại thành phố lớn. Các cuộc thăm dò cho thấy tại các thị trấn lớn, nhiều người chưa hề nghe về hội thánh Cơ Đốc Phục Lâm hay là “sứ điệp của ba thiên sứ.”

TÍNH CHẤT CỦA NƠI THỊ TỬ

Thành phố là nơi quy tụ nhiều văn hóa, ngôn ngữ và tôn giáo. Trong quá khứ, mỗi nhóm người thường tụ tập sống chung một khu phố. Nhưng càng ngày người ta hội nhập và nhiều văn hóa hay sắc tộc khác nhau nhưng ở cùng một khu phố. Dân cư các đô thị thường cởi mở với những gì mới lạ hơn người dân tỉnh nhỏ hoặc vùng quê. Các đô thị là nơi nhiều cơ hội cho chúng ta truyền giáo hơn cả.

Đọc Công vụ 18:1-28 để tìm một ví dụ cho thấy cách Sứ đồ Phao-lô lập hội thánh trong các đô thị lớn. Chúng ta học được những điểm gì qua cách ông làm?

Phao-lô gặp những người mà ông có được mối tương giao. Ông tìm những người có cùng niềm tin Do Thái giáo giống ông, những người công dân Rô-ma, và những người cùng nghề may lều như ông. Ông dùng những tài nghệ mình có để tự túc nuôi mình. Ông ở trọ chung nhà với một cặp vợ chồng cùng là tín đồ và yêu mến công việc truyền giáo. Ông giảng dạy tại nhà hội của người Do Thái cho đến khi người ta không thích ông giảng về Đức Chúa Giê-su là con Đức Chúa Trời và họ đuổi ông khỏi nhà hội. Ông tự tổ chức một điểm nhóm tại nhà một anh em tín đồ.

Chắc chắn Sứ đồ Phao-lô hiểu được cách làm việc dễ dàng trong các thành phố lớn và với đủ nhóm người (cũng đọc I Cô-rinh-tô 9:20-23) Ông biết cách tùy nghi trong mọi môi trường. Ông cũng học cách trình bày lễ thật để đáp ứng với nhu cầu tâm đạo của những người mà ông cố gắng giao tiếp.

Là tín hữu của một hội thánh địa phương, bằng cách nào để chúng ta có thể huấn luyện đấng có thể tiếp cận và hòa hợp với cộng đồng mà chúng ta muốn giao tiếp?

NGHE TIẾNG THAN THỞ TRONG LÒNG

Đọc Xuất Ê-díp-tô Ký 2:23-25; 6:5; Thi thiên 12:5; Rô-ma 8:22; và Gióp 24:12. Chúng ta tìm được sứ điệp nào qua các câu Kinh Thánh này?

Thế giới chúng ta đang ở đây những đau đớn và buồn thương. Lời ta than vì lòng nặng nề bởi gánh nặng của tội lỗi. Không một ai trong chúng ta tránh được sự thật này.

Sự đau đớn cũng cho chúng ta nhiều cơ hội để làm chứng đạo. Nhưng chúng ta phải thận trọng. Chúng ta phải đặt mình trong địa vị của một người không phải là tín hữu và hỏi câu hỏi của họ, “hội thánh có nghĩa gì với tôi?” Hội thánh (nhà thờ) có hoạt động từ thiện và hữu ích cho cộng đồng không? Rất quan trọng, chúng ta phải hiểu sự khác biệt giữa các chương trình lễ lạc đặc biệt cho cộng đồng và những chương trình phục vụ thường trực để giúp đỡ những người cần trợ giúp. Trong trí của đồng bào, họ thấy sự khác nhau giữa một hội thánh tổ chức phát quà một năm một lần vào một dịp lễ lớn, và một hội thánh có một chương trình mở cửa hàng tuần để giúp nhu cầu trong cộng đồng.

Hãy tưởng tượng ảnh hưởng của hội thánh chúng ta trong cộng đồng như thế nào nếu chúng ta giúp đỡ và lắng nghe những lời than thở trong cộng đồng quanh mình.

GIEO VÀ GẶT TRONG ĐÔ THỊ

Đọc Ma-thi-ơ 13:3-9; 18-23. Đây là một câu chuyện quen thuộc. Nhưng câu chuyện này giúp chúng ta hiểu thế nào cách để mục vụ và làm chứng trong cộng đồng cũng như trong các thành phố?

Sứ điệp của Chúa giảng ra trong thành phố cũng rơi xuống nhiều loại “đất”. Khi tổ chức một chương trình truyền giảng, chúng ta cũng phải nhớ kỹ thành phố của mình cũng cần đất đã đào xới và sẵn sàng trước khi hạt giống được gieo. Mỗi loại đất đưa đến kết quả khác nhau. Trước khi tổ chức một cuộc truyền giảng, cần phải có sự nghiên cứu về “loại đất” mình sẽ gieo hạt. Hội thánh bạn có thể khám phá ra rằng chung quanh nhà thờ của bạn không có nhiều đất tốt. Thế nên hội thánh cần phải lập chương trình để làm đất tốt hơn, nhổ gai, lượm sỏi, làm đường đi mềm hơn, để khi chương trình truyền giảng đến, đất đã sẵn sàng đón những hạt giống.

Sự thành công của một chương trình truyền giảng trong thành phố là do nơi đất có được làm cho sẵn sàng chưa. Bà Ellen G. White viết, “Cần phải dùng các phương pháp mới. Dân Đức Chúa Trời phải ý thức được thời đại họ đang sống.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Evangelism (Truyền Giáo)*, trang 70.

Hãy nghĩ đến những người mà bạn muốn làm chứng cho. Họ đang ở trong loại đất nào? Bạn có thể làm gì để giúp “đất” của họ tốt hơn?

HÃY XEM ĐẤY NHƯ VIỆC RIÊNG TƯ

Đọc các câu Kinh Thánh Giăng 15:12, 13; Gia-cơ 1:27; Ga-la-ti 6:2. Tất cả các câu này cùng cho chúng ta thấy điều gì rất quan trọng khi chúng ta muốn tiếp cận thật sự với đồng bào?

Bởi vì thành phố là một cộng đồng đông người, rất dễ cho chúng ta quên mất rằng niềm tin là một điều rất riêng tư. Điểm chính mà chúng ta phải nhớ ấy là chúng ta muốn người ta tìm được một mối tương quan với Chúa Giê-su Christ rất cận kề, rất riêng tư.

Xới đất, gieo hạt, chăm bón các cây non cho đến mùa gặt, và rồi gặt hái. Tất cả các điều trên đòi hỏi người tín đồ mới phải tìm thấy được một tình thông công với tín đồ trong hội thánh. Hay ngược lại, các tín đồ phải nuôi dưỡng một mối tương quan như vậy với những người mới đến với hội thánh.

Nếu thành phố quá rộng lớn thì chúng ta cần có các điểm nhóm nhỏ. Điểm nhóm nhỏ là nơi tình bằng hữu dễ phát triển, và người ta trải nghiệm được lòng ân cần. Mục vụ truyền giáo tại các đô thị cần các nhóm nhỏ. Lý do là trong các thành phố lớn có nhiều văn hóa và chủng tộc, hay trình độ kinh tế khác nhau. Nhóm nhỏ rất cần thiết để kéo những người có nhiều tương đồng lại với nhau, bằng không chương trình truyền giáo cho Đấng Christ sẽ không được hoàn tất. Nhóm nhỏ cũng cần thiết trong thành phố lớn vì nơi đây có nhiều sự cảm dỗ. Có nhiều thú vui cảm dỗ và nhiều thử thách đến với đời sống người tín đồ. Đôi khi sự lôi cuốn bên ngoài làm người ta bỏ cuộc và bỏ nhà thờ. Hoặc có người trở nên cứng lòng. Trong nhóm nhỏ người ta dễ tìm được sự tương trợ lẫn nhau.

TRUYỀN GIÁO TRONG THÀNH PHỐ

Đọc Rô-ma 7:14. Truyền giáo không phải là chuyện dễ dàng. Bản chất loài người là dễ vấp phạm, yếu đuối và thiếu bản chất thiêng liêng. Nơi thị tứ, các bản tính trên lại càng làm người ta dễ bị lôi cuốn bởi những cám dỗ của đời sống xô bồ và nhiều thú cám dỗ của thành phố. Nhưng không phải vì sự khó khăn của công việc truyền bá đạo Chúa nơi thành phố mà chúng ta bỏ cuộc.

Hai câu Kinh Thánh, II Phi-e-rơ 3:9 và I Ti-mô-thê 2:4 cho chúng ta thấy điều quan trọng nào của sự giao tiếp đặng truyền giáo?

Theo Kinh Thánh, sự chết Đấng Christ phải trải qua là sự chết mà mỗi một người phải trải qua, từ A-đam và Ê-va và tất cả dòng dõi của họ. Những người dân sống tại các đô thị cũng vậy, vì lẽ ấy, chúng ta có bổn phận phải truyền bá đạo Chúa cho bất cứ nơi nào.

“Sứ điệp của Đức Chúa Trời truyền cho nhân loại ngày nay cũng không khác chi đời trước. Rao truyền đạo Chúa nơi đô thị rất là quan trọng trong thời đại của chúng ta. Khi chúng ta thực hiện mục vụ cho các thành phố theo ý Chúa thì kết quả sẽ rất vĩ đại, như là chúng ta chưa từng thấy vậy bao giờ.” – Phòng trích Ellen G. White, *Medical Ministry (Mục Vụ Y Tế)*, trang 304.

Sự kêu gọi để đi truyền giáo nơi đô thị là một sự kêu gọi của riêng mỗi cá nhân. Đó là sự kêu gọi người tín đồ đến với một mối tương quan sâu đậm hơn với Đấng Christ. Đó là sự kêu gọi chúng ta làm người trung gian mang tin lành đến cho những kẻ hoàn toàn chưa biết Đấng Cứu Thế. Và đó là sự kêu gọi chúng ta phải dự phần vào chương trình và kế hoạch làm công việc Chúa tại những nơi đô thị náo nhiệt và ồn ào.

Đọc Rô-ma 10:14, 15. Tôn chỉ nào được nhắc đến trong các câu này, cho chúng ta là những người theo Đấng Cứu Thế? Làm thế nào để chúng ta có thể làm mục vụ tiếp cận với tha nhân cho dù bất cứ ở nơi nào mà mình có mặt?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Hội thánh bạn có chương trình hay kế hoạch gì để truyền giáo cho đồng bào tại các đô thị không? Hội thánh của bạn ở trong thành phố lớn hay ở nơi xa những xô bồ của thị tứ? Không một hội thánh nào được nghĩ rằng mình không có trách nhiệm hay cần phải dự phần vào việc truyền giảng đạo Chúa cho những nơi đông đúc xô bồ và phức tạp. Mỗi một hội thánh hay một nhóm Cơ Đốc Phục Lâm phải đặt thành phố lớn là mục tiêu truyền giáo của họ. Nếu chúng ta bỏ qua các thành phố lớn và chỉ chú tâm truyền giáo tại những vùng ngoại ô dễ dàng và yên tĩnh thì chúng ta đã không trung tín với công tác mà Đức Chúa Giê-su giao phó cho mình.

“Tại sao các gia đình biết Chúa chỉ chọn sống xa nơi thành phố mà không dọn vào ở trong các thành phố? ...Sẽ có những người tín hữu truyền giáo dọn vào các thành phố... và họ sẽ mang ánh sáng mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ, dội chiếu cho mọi người.” – Ellen G. White, báo *Advent Review and Sabbath Herald*, số tháng 9, 1891.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy nghĩ đến sứ điệp diệu kỳ chúng ta đã nhận được. Hãy nghĩ đến niềm hy vọng mà chúng ta có, và lời hứa chúng ta sẽ có một sự sống tốt đẹp hơn và niềm hy vọng sự sống vĩnh cửu ấy. Cho biết các câu Kinh Thánh bạn yêu mến nhất đã cho bạn có một niềm hy vọng nơi Đức Chúa Giê-su. Tại sao các câu ấy lại có ý nghĩa với bạn? Chia sẻ các câu Kinh Thánh ấy cho cả lớp.

2. Hãy thử tưởng tượng nếu cuộc sống của bạn không có một niềm hy vọng nào. Nếu bạn nghĩ rằng sự sống này chỉ là những ngày hiện tại, và hết; nếu cuộc sống chỉ là những ngày tranh đấu, làm việc, rồi những điều đau buồn, rồi người ta chết, và tan theo cát bụi? Đây là lối suy nghĩ mà những người sống nơi thành phố, đời sống xô bồ, bận bịu thường nghĩ. Làm thế nào để chúng ta học biết bày tỏ lòng yêu thương dành cho họ, và sẵn lòng tìm đến họ để mang niềm hy vọng của Đấng Cứu Thế đến với họ?